

Voor altijd de jouwe

Jennifer Probst bij Boekerij:

Ik geef me over
Jouw onweerstaanbare charmes

Getrouwd met een miljonair-serie:

Het huwelijkscontract
De huwelijksval
De huwelijkskans
De huwelijksdeal

Op zoek naar de ware-serie:

Op zoek naar jou
Op zoek naar het onmogelijke
Op zoek naar geluk
Op zoek naar altijd
Op zoek naar een wonder
Op zoek naar liefde (e-only)

Onvoorwaardelijk-serie:

Overal en altijd
Wanneer je maar wilt
Alles of niets

Zomerzussen-serie:

Liefde op het strand
Verleiding aan zee
Voor altijd de jouwe

Jennifer Probst

Voor altijd de jouwe

Eén zomerse affaire, daarna gaan ze elk hun eigen weg.
Dat was eigenlijk de afspraak...

ISBN 978-90-225-9150-5
ISBN 978-94-023-1624-7 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Forever in Cape May*
Vertaling: Renée de Graaf
Omslagontwerp: BAQUP
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2021 by Triple J Publishing Inc.
© 2021 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Kristi Yanta.

*Je hebt me zo vaak moed ingesproken
en over de streep getrokken,
me er altijd aan herinnerd dat ik genoeg
talent heb om tot het einde
toe door te zetten. Ik kan je niet genoeg
bedanken voor je applaus,
je strenge, liefdevolle steun en je geloof
in mijn kunnen. Ik vond
het heerlijk deze Cape May-reis samen met
jou te mogen maken.
Dank je wel.*

Proloog

Zeven jaar geleden

‘**D**ude, dat was raar.’
Taylor Sunshine en Pierce Powers lagen in het lits-jumeaux in Taylors studentenkamer. Ze waren de avond ervoor naar een feest geweest – luidruchtige ballen, giechelende meiden en te veel alcohol. Taylor had verloren met bierpong – jesus, wat een dom spel – en was behoorlijk aangeschoten toen ze vertrok. Natuurlijk had Pierce het gezien en erop gestaan haar naar huis te brengen. Hij had haar in bed gelegd en wilde weggaan, maar ze overviel hem met een onstuimige knuffel en trok hem naast zich op bed. Ze hadden er samen om gelachen, maar toen sloeg ze haar armen om zijn hals om zichzelf op te trekken, zijn gezicht dicht bij het hare, en ze...

Zoenden.

Ze had op spetterend vuurwerk gehoopt en het verpletterende besef dat hij de man van haar leven was. Haar zus Bella had de liefde van haar leven ontmoet op de middelbare school en gezegd dat ze altijd had geweten dat ze zouden trouwen. Maar Taylor voelde niets anders dan de zachte

lippen van Pierce, rook zijn vertrouwde geur die haar eerder op haar gemak stelde dan opwond, voelde een aangename roes en daarna... niets.

Met zijn gezicht in het rode, Schots geruite kussen gromde hij: 'Shit. Ga nou niet zeggen dat ik raar zoen.'

'Dat zeg ik ook helemaal niet! Ik zei dat de zoen raar was, ik bedoel niet jouw manier van zoenen. Voelde het voor jou ook een beetje als incest?'

Nu kreunde hij gesmoord in het kussen en stond op van het bed. 'Ik ben hier weg.'

'Nee, het spijt me.' Ze pakte zijn hand en trok hem zacht naar zich toe. 'Blijf. Ik voel me nog steeds niet lekker, ik ben bang dat ik over mijn nek ga.'

Ze had geen zin om zich schuldig te voelen onder zijn bezorgde blik. Ze wilde hem vannacht dicht bij zich: de jongen met wie ze was opgegroeid en de man die haar als geen ander kende.

Hij ging weer op de rand van het bed zitten en fronste. 'Wil je water?'

'Nog niet.'

'Nou, rustig in- en uitademen en je concentreren. Zal ik de tv aanzetten?'

'Zo meteen. Maar echt, heel erg sorry. We hebben elkaar ooit plechtig beloofd dat we dit nooit meer zouden doen.'

Zijn gezicht verstrakte van ergernis. 'Toen waren we vijftien, Taylz. Dat we niet al veel eerder doktertje gingen spelen mag een wonder heten.'

Haar koosnaam verzachtte zijn wrange toon. 'Dat is precies mijn punt. We zijn niet verliefd en hebben elkaar beloofd dat we onze relatie niet gaan verzieken door gezeur

over gevoelens en seks... en nu overviel ik je er toch mee. Dat was niet eerlijk.'

Hij lachte en ze ontspande zich. Godzijdank had ze hem niet gekwetst. Ze hadden elkaar ontmoet in de derde van de middelbare school, toen ze samen een practicum moesten doen. Hij was een studiebol, zij behaalde middelmatige resultaten. Uiteindelijk had hij haar het hele semester begeleid hoewel hij doodsbang was geweest dat het ten koste zou gaan van zijn eigen schoolprestaties. Vanaf dag één ontstond er een bloeiende vriendschap tussen hen. Op die ene experimentele zoen na waren ze altijd de beste vrienden gebleven en steunden ze elkaar, ook na de diploma-uitreiking nog. Zij werd aangenomen op de universiteit van Monmouth en hij ging naar de staatsuniversiteit van Montclair er vlakbij. Zo konden ze elkaar regelmatig blijven zien en net zo close blijven als op de middelbare school.

'Je had poëzie moeten gaan studeren, geen performance art,' zei hij en hij rolde met zijn lichtgroene ogen. 'Je bent echt heel anders dan de andere meisjes die ik ken, geloof me. En ik weet niet zeker of dat een compliment is.'

Ze schudde de kussens op, leunde ertegen en gebaarde hem dichterbij te komen.

'Kom even zitten, dan mag je me net zo vaak beledigen als je wilt. Dat is mijn verdiende loon omdat ik mijn tong in je mond heb geduwd.'

'Zo ver waren we niet eens,' protesteerde hij, nog steeds geërgerd door het hele gebeuren. Maar hij kwam toch naast haar zitten, met zijn armen over elkaar.

Ze zuchtte opgelucht. De warmte van de alcohol stroomde nog door haar aderen en de duisternis verhulde de rom-

mel in haar kleine, volgestouwde kamer. Ze legde haar hoofd tegen zijn brede schouder – gespierd door gewicht-heffen en boksen – en snoof de geur op van katoen, zeep en tequila. Zijn in jeans gestoken benen waren bij de enkels over elkaar geslagen. Ze had massa's meisjes op het feestje naar hem zien loeren en wist ook wel dat hij zoveel dates kon hebben als hij maar wilde, en meer dan dat. Pierce was een goed uitzijnde jongen. Helaas klapten veel ex-vriendinnetjes van hem uit de school en dat deden ze luid en duidelijk, waarbij ze haar sappige details toevertrouwden die ze helemaal niet wilde horen. Ze wist dus ook hoe goed hij was in bed.

Toch was ze ervan overtuigd dat zij het beste stukje Pierce Powers voor zichzelf had, iets waar niemand anders ooit aanspraak op kon maken.

Loyaliteit. Vriendschap. Vertrouwen.

‘Vergeef je me?’ vroeg ze zacht met een por tegen zijn schouder. ‘Ik ben een beetje dronken en Will heeft het net uitgemaakt. Dus ik ben ook een beetje verdrietig en toen kuste ik jou ineens totaal spontaan.’

Hij snoof. ‘Jij hebt het met Will uitgemaakt en we zijn juist gaan stappen om je herwonnen vrijheid te vieren, weet je nog?’

Ze trok haar neus op. ‘O ja, dat is waar.’

‘Je bent onmogelijk.’ Er klonk gelukkig weer humor door in zijn stem en ze wist dat het gevaar geweken was. ‘Maar ik vergeef je. Of denk je dat we het over een paar jaar nog eens moeten proberen? Drie keer is scheepsrecht, zo-iets?’

‘Dat dacht ik niet zeg. En het zou trouwens vreselijk zijn

als wij ooit die kant opgaan. Stel dat we ruzie krijgen, wie moet ik dan bellen? Jou in ieder geval niet.'

'Je zussen?'

'Wat? Die vertel ik nooit wat. Ik hou van ze, maar zoals zij leven... afschuwelijk. Bella krijgt een baby, en ze is nog zo jong! En Avery is weer aan het studeren, hoe saai wil je het hebben? Nee, mij niet gezien.'

'Oké, laten we een belofte van trouw afleggen. Als we straks dertig zijn en nog steeds niet getrouwd, dan trouwen we met elkaar.'

'Echt niet op mijn dertigste! Misschien op mijn vijftendertigste.'

'Nou, vijfendertig dan.' Ze trok zachtjes aan de krullende haartjes op zijn arm. 'Nee, dat is zo cliché, net als in *My Best Friend's Wedding*. Beste vrienden beloven elkaar altijd plechtig om te trouwen als ze stokoud zijn. Wij moeten juist het tegenovergestelde doen.'

'Hoe bedoel je?'

Ze werd plotseling gegrepen door het idee en knikte volstaan. 'Wij beloven elkaar plechtig dat wij daar niet aan beginnen, hoe oud we ook zijn of hoe verleidelijk het ook is, wij samen hebben geen seks. We beloven elkaar eeuwige trouw, we zijn best friends forever, niets meer en niets minder.'

Pierce ging verzitten en keek haar bevreemd aan. 'En als we in de tussentijd van gedachten veranderen? Als we op een dag wel seks willen met elkaar? Of friends with benefits willen worden?'

Ze keek dreigend. 'Dat gaat niet gebeuren – daar staan wij boven, echt onzin! We hebben het nu twee keer uitge-

probeerde en we zijn er mooi vanaf, van die overspringende vonk. Op die manier kunnen wij onze vriendschap voor altijd beschermen. Wat vind je ervan?’

Hij hield zijn hoofd schuin. Het elastiekje was uit zijn lange haar gegleden en zijn donkere lokken vielen over zijn wangen. ‘Zo had ik het nog niet bekeken.’

‘Kom, we maken het officieel.’ Taylor sprong op en pakte een veiligheidsspeld van haar bureau. ‘Geef me je hand, dan sluiten we een bloedverbond.’

‘Ben je gek in je hoofd of zo? We zijn die kids uit *It* niet. Ik wil geen bloed.’

Ze pakte ongeduldig zijn hand. ‘Ik prik alleen heel kort in je vinger.’

Hij trok zijn donkere wenkbrauwen op, waardoor hij op een aanbiddelijke Groucho Marx leek. ‘Waarom doen we dit ook alweer?’

‘Omdat je belangrijk voor me bent, Pierce. Je bent mijn beste vriend. Mijn vriend voor het leven. Ik wil niet dat we in bed belanden en de beste relatie die ik ooit had verneuken. Oké? Snap je?’

Zijn blik werd zachter. ‘Wat ben je toch een gekke nerd,’ zei hij teder. ‘Doe je voorzichtig?’

Ze kraste kort en oppervlakkig in zijn wijsvinger en deed hetzelfde bij die van haar. Ze staken hun wijsvinger omhoog en hielden die een halve centimeter van elkaar af.

En keken elkaar diep in de ogen.

De energie in de kamer knetterde.

Ze spraken de woorden tegelijk uit, hun stemmen harmonieerden perfect.

Daarna legden ze hun vingers tegen elkaar.

Een warmtegolf ging door haar lichaam, het knetterde tot ze een schok kreeg alsof ze met een natte vinger een stopcontact aanraakte. Ze hapte naar lucht en schoot naar achteren, haar vinger bonsde.

Ook hij trok zijn vinger met een ruk terug en keek haar boos aan. 'Hé, je zou me toch geen pijn doen!'

'Deed ik ook niet.' Ze staarde hem aan, beschermde haar gewonde vinger, maar toen ze die schudde was er alleen een piepklein bloedvlekje van de veiligheidsspeld te zien. De sfeer in de kamer klaarde op en ze haalde diep adem. Waarschijnlijk was het de alcohol. Ze haalde zich te veel in haar hoofd. 'Sorry, ik prikte misschien harder dan nodig was. Ik ben nog steeds tipsy.'

Hij ontspande en pakte haar pols losjes vast. 'Kom, we gaan lekker slapen.'

Ze kropen met hun kleren aan tegen elkaar aan in bed. Ze legde haar hoofd op zijn borst. 'Pierce?'

'Ja?'

'Wat doe je na je afstuderen?'

Zijn hart bonsde regelmatig tegen haar oor.

'Ik wil iets met fotografie, dus misschien ga ik voor assistent-fotograaf. Eerst wat leren voordat ik voor mezelf begin. En jij?'

'Overall, maar niet in Cape May,' mompelde ze slaperig.

'Ik wil reizen. Londen, Parijs, L.A. De wereld ligt voor me open... die ga ik ontdekken en veroveren. Wil jij dat ook?'

Hij zweeg een tijdje. 'Nee, niet echt. Ik vind Cape May prima; het is mijn thuis. Ik wil me er best settelen als ik een eigen plek heb en mijn eigen ding kan doen.'

'Ik niet. Ik ga nooit meer terug.'

Ze zakte weg in een diepe slaap waarin grote dromen in haar hoofd rondzwommen, de toekomst zich uitstreekte als een groot avontuur met aan het einde van elk pad dat ze koos een verborgen schat.

Zo was het tot een paar maanden voor haar afstuderen, tot haar moeder belde.

Bella's man was omgekomen bij een auto-ongeluk, waardoor Taylors zus alleen achterbleef met een pasgeboren baby. De wereld was ingestort, ze moest meteen naar huis komen.

Dat deed ze, en ze leerde dat sommige dromen nooit uitkomen.

‘W e hebben een probleem.’

Taylor draaide zich om naar het bruidsmeisje dat helemaal over haar toeren was en zag de bui al hangen. De receptie was goed op gang gekomen en alles verliep soepel. Had ze echt gedacht dat ze deze avond zonder kleerscheuren zouden doorkomen?

Gatver. Het was vrijdag de dertiende. Ze had geweten dat deze datum geen gelukkige keuze was voor een bruiloft, maar haar zussen hadden haar uitgelachen om haar bijgelovigheid en haar overtuigd om de klus toch aan te nemen. Haar domme trots tegenover haar zussen had het weer eens gewonnen van haar gezond verstand. De volgende keer zou ze bij haar standpunt blijven, al zaten haar zussen haar nog zo op de huid.

Ze wist haar gezicht in de plooi te houden en kalmte uit te stralen, wat cruciaal was om de paniek binnen de perken te houden. ‘Ik los het op. Wat is er aan de hand?’

Het bruidsmeisje, gekleed in een roze, donzige jurk die speciaal was uitgekozen om haar lelijk af te laten steken bij de bruid, hield haar hand voor haar felroze lippen. ‘Susan heeft haar man betrappt met een van de serveersters op het

toilet en is helemaal over de rooie. Daar staan ze.’ Ze wees naar een kringetje van drie mensen achter in de ruimte, bij de bruidstaart. ‘Ik weet niet wat ik moet doen!’

Taylor’s hersenen kraakten onder de reeks doemscenario’s in haar hoofd die allemaal neerkwamen op E-L-L-E-N-D-E. ‘Waar is de bruid?’ vroeg ze.

‘Daar, aan de bar.’

Ze had deze boeking in haar eentje aangenomen dus ze kon er geen assistent bij roepen. In gedachten ging ze de actie-top-drie na volgens het motto van weddingplanners:

Houd het probleem onder controle.

Zorg dat het bruidspaar volstrekt niets in de gaten heeft.

Blijf glimlachen, geen paniek.

‘Patty, jij gaat naar de bar en houdt haar aan de praat. Bied shotjes aan. Vertel grappen. Doe alles wat je kunt om haar aandacht vast te houden. Oké?’

Het bruidsmisje slikte, knikte en deed wat haar gevraagd werd.

Taylor liep naar de dj en instrueerde hem om met de populaire dansnummers te starten. Binnen enkele seconden waren de meeste stoelen leeg en stonden de gasten enthousiast de pasjes van de ‘Cha Cha Slide’ te doen.

Vastberaden stapte ze op het kluitje mensen af bestaande uit een emotioneel uitgeputte Susan, een schuldbevuste echtgenoot die met zijn broek op zijn knieën op heterdaad betrapt was en een bemoeizuchtig bruidsmisje met een zelfgenoegzaam lachje. Ze stelde meteen het probleem vast: deze man mag graag buiten de deur hengelen en had het zojuist gedaan met een bruidsmisje. De bedrieger leek een beetje op Chris Hemsworth en had waarschijnlijk schik in

sexcapades met verschillende partners. Susan was jong – Taylor schatte haar tweeëntwintig – en duidelijk diep geschokt.

Halverwege ving Taylor Pierces blik. Hij was spontane plaatjes aan het schieten van de dansende gasten maar liet nu zijn camera zakken. Zijn lippen vormden geluidloos de woorden *Alles oké?*

Ze schudde haar hoofd en deed haar duimen omlaag als signaal voor code rood.

Zijn gezicht nam dezelfde uitdrukking aan als dat van haar. Mijn god, ze hadden op een makkelijk avondje gehoopt en op een redelijk tijdstip naar huis gewild, nog een paar biertjes willen opentrekken en een beetje napraten. Hij nam zijn camera onder zijn arm en liep naar haar en het groepje toe.

‘Waarom doe je me dit aan?’ fluisterde Susan buiten adem. ‘Op de bruiloft van mijn vriendin!’

‘Maar schat, ik heb helemaal niets gedaan! Ik had een vlek op mijn broek, en zij zei dat ze die weg kon krijgen met mineraalwater. Je overdrijft verschrikkelijk.’

Taylors handen balden zich automatisch tot vuisten. God, wat zou ze hem graag een dreun verkopen. Maar ze bleef rustig en wurmde zich vredelievend tussen het stel in. ‘Susan, ik denk dat jij wat ruimte en privacy nodig hebt. Laten we naar de bruidskamer gaan om dit te bespreken,’ zei ze zacht.

‘Dat lijkt me een goed idee,’ zei de nepheld. ‘We kunnen onszelf niet voor schut zetten.’

Het bemoeizieke bruidsmisje – Willa – gaf hem een sneer. ‘Deze keer klets je je er niet uit. Ik wist gewoon dat je

op een dag weer betrappt zou worden en dat Susan schoon genoeg zou krijgen van je smerige leugens!’

‘Bemoei je er niet mee, Willa,’ waarschuwde de nepheld.

Pierce kwam tussenbeide en glimlachte innemend naar de vreemdganger. ‘Hé man, zullen wij een ommetje maken, even uit de spotlights?’ Hij liep langzaam weg zodat de bedrieger hem wel moest volgen. Taylor haalde hetzelfde truukje uit met Susan zodat het stel godzijdank enkele meters van elkaar verwijderd werd.

Het ging haar lukken. Ze nam hen mee naar de privé-ruimte achterin, waar ze konden ontploffen of instorten. Zolang het maar niet voor de neus van het bruidspaar en hun gasten gebeurde.

Susan verstijfde en keek om zich heen. Haar blik bleef bij Willa hangen. ‘Wat bedoel je met “weer betrappt zou worden”? Wist jij ervan, dat hij mij bedroog?’

Willa deinsde terug. Twee blosjes kleurden haar wangen. ‘Ik had een vermoeden.’

‘Kop dicht, Willa,’ siste de vreemdganger. ‘Jij was altijd al jaloers op Susan. Je probeert ons altijd uit elkaar te drijven. Kom, schat. Laten we een gesprek onder vier ogen hebben, dan laat ik je zien dat je je nergens zorgen over hoeft te maken. Je bent de enige vrouw van wie ik hou.’

‘Leugenaar,’ mompelde Willa. ‘Dat zeg je tegen iedereen.’

‘Ja, laten we praten, deze kant op,’ zei Taylor terwijl ze Susan voorzichtig nog een eindje meetrok.

Susan rukte zich los en haar stem klonk vaster. ‘Ik wil nu weten wat er aan de hand is! Tegen wie heeft hij dat nog meer gezegd?’

‘Tegen niemand!’ bezwoer de nepperd haar. ‘Alleen tegen jou.’

‘Willa, heb jij het met mijn man gedaan?’ vroeg Susan dwingend, met bevende handen. ‘Zeg het maar gewoon. Als vriendin.’

Willa’s ogen vulden zich met tranen. ‘Dat was voordat jullie trouwden, ik zweer het. Hij zei dat hij altijd al een oogje op me had maar bang was om het trouwen te annuleren en jou te kwetsen. Maar hij loog, tegen ons allebei. Ik kwam er later achter dat hij met een ander rotzooide.’

‘Zij is hier degene die liegt, Susan! Ik zou jou nooit bedriegen met haar, ze is gewoon jaloers,’ verkondigde de man.

O, shit.

Taylor keek naar Pierce alsof ze samen uit alle macht de Titanic probeerden leeg te hozen en het hele bruiloftsfeest op dit zinkende schip ten onder dreigde te gaan.

Pierce pakte de vreemdganger kameraadschappelijk bij de arm. ‘Kom, we zijn weg hier voordat je nog verder in de problemen komt,’ zei hij op samenzweerderige toon. ‘Leg het haar later maar uit. We gaan die kant op.’

De man liep achter hem aan en besepte duidelijk dat het beter was om zijn mond te houden.

Taylor sloeg haar arm vriendschappelijk om Susan heen die over haar hele lichaam trilde, zo traumatisch was deze gebeurtenis voor haar. Taylor voelde een vleugje sympathie. ‘Kom, we zoeken een rustig plekje. Het komt goed.’ Ze mompelde een hele riedel zinloze woorden om Susan te troosten en haar mee te krijgen. Taylor wierp Willa een doelloze blik toe om aan te geven dat ze moest blijven staan waar ze stond en hen niet moest volgen.

Het bruidsmisje begon dramatisch te snikken. ‘Het spijt me zo, Susan. Vergeef me alsjeblieft.’

Het speelde zich allemaal een paar meter van de nooddeur af.

Onverwachts stootte Susan een oorlogskreet uit en dook boven op haar man die zich verschrikt losrukte uit Pierces greep terwijl ze hem tackelde. In slow motion zag Taylor ze allebei tegen de tafel aan vallen, die kapseisde.

De drie verdiepingen tellende chocolade-buttercream-bruidstaart met in rum gedrenkte kersenvulling gleed van zijn etagère.

Taylor en Pierce doken er allebei tegelijk naartoe en heel even was ze ervan overtuigd dat ze de bruidstaart halverwege de glijpartij hadden kunnen redden, net als in de romcoms over bruiloften waar haar zussen van smulden.

Maar vandaag was het vrijdag de dertiende.

De taart spatte uiteen op de vloer.

Susan en haar vreemdganger lagen met de ledematen in elkaar verstrengeld te worstelen.

Willa begon te gillen.

En Taylor zwoer dat ze het nooit in haar hoofd zou halen om te trouwen.

‘Nou, dat was een topervaring. Waarom ligt er light bier in de koelkast? Je gaat me toch niet vertellen dat je op dieet bent, hè?’

Pierce pakte lachend een zak pretzels uit een kastje. ‘Carter wil voor zijn bruiloft een paar kilo afvallen, dus is hij overgestapt. Jouw favoriete merk staat in de deur.’

‘Dank je. Ik heb zo de pest aan dat slappe light-gedoe.’

Het zou verboden moeten worden.’ Taylor pakte een flesje voor zichzelf en een Goose Island voor hem en wipte met de koelkastmagneet de dopjes eraf. Daarna gaf ze hem zijn biertje en plofte op de zachte bekleding van een van de krukken bij de hoge granieten ontbijtbar.

De woning van Pierce was als een tweede huis voor haar. Ze hield van de no-nonsense inrichting in zwart en gedempt grijs met rode accenten voor de kleur. Er stond een aftands, enorm leren bankstel; de televisie nam een hele wand in beslag; er was een open keuken met een eetbar en krukken dus hoefde ze nooit aan een echte tafel te zitten. Hij was een minimalist. Het allermooiste was de verzameling foto’s aan de wanden, de schitterende opnamen van de stranden in Cape May, vibrerende zonsondergangen, verliefde stellen op hun trouwdag en hier en daar een indrukwekkende opname van de oceaan die mensen tot nadenken stemde over de keuzes in hun leven.

‘Ik kan me niet voorstellen dat Carter zich druk maakt of hij er wel goed genoeg uitziet voor de bruiloft. Ik dacht dat alleen Avery daarmee bezig was.’ Haar oudste zus en toekomstige zwager zouden in oktober trouwen, al over vier maanden.

Pierce scheurde de zak open en ging tegenover haar zitten. ‘Avery wil drie kilo kwijt. Carter probeerde het uit haar hoofd te praten, maar omdat ze zo koppig is, besloot hij maar mee te doen.’

Ze schudde haar hoofd. ‘Het is zo’n lieverd. Zij gaat het nooit een week redden zonder chocoladecroissant. Over zoetigheid gesproken, ik heb eigenlijk nooit eerder een bruiloftstaart in de strijd verloren, jij wel?’

‘Nee. Maar technisch gezien is het mij niet overkomen. Ik ben alleen maar de fotograaf.’

Ze peuzelde een pretzel op. ‘Ik kan dit nooit meer ongedaan maken,’ zei ze sip. ‘Susan vroeg of ik een goede advocaat wist voor de scheiding! Alsof ik met visitekaartjes in mijn zak rondloop om rond te delen op al die perfecte huwelijksfeesten die ik heb georganiseerd. We worden helemaal afgemaakt in de recensies over dit feestje ben ik bang.’

‘Hoeft niet per se. Je hebt razendsnel voor een vervangende taart gezorgd, zodat er in elk geval iets was om aan te snijden. Jezus, de bruid likte zelfs de slagroom van het gezicht van de bruidegom. Ik heb er een leuk plaatje van geschoten.’

Ze kreunde en nam nog een slok bier. ‘Godzijdank had Pretty Tasty Cupcakes nog een flinke voorraad in huis. Ze hebben me gered.’

‘Je hebt snel denkwerk geleverd, het was een noodgeval.’ Hij keek naar haar en zijn vertrouwde zeegroene ogen ontmoetten de hare. ‘Dat wordt een groot gemis straks voor je zussen als jij weg bent.’

Ze verstijfde, maar had geen zin zich schuldig te voelen. Ze had beloofd om mee te werken in hun familiebedrijf totdat ze een solide basis hadden bereikt, maar haar doel in het leven had nooit iets met weddingplannen te maken gehad. En nu Sunshine Bridal een florierend bedrijf was, kon ze binnenkort haar eigen dromen gaan waarmaken. Eindelijk was het haar beurt. ‘Probeer je me nu een schuldgevoel aan te praten?’ vroeg ze scherp. ‘Bedoel je dat het beter is als ik blijf?’

Een spiertje in zijn kaak trilde, een teken dat hij geërgerd was. ‘Nee. Ik probeer je alleen duidelijk te maken hoezeer je gewaardeerd wordt hier. Dat je je stempel hebt gedrukt.’

Het stemde haar mild. Ze reikte over de tafel naar zijn hand en kneep erin. Hij kneep terug en bleef haar hand vasthouden met de vertrouwde, stevige grip die haar warmte en geborgenheid gaf. Pierce was altijd haar rots in de branding geweest te midden van haar meestal weerspannige emoties, en ook de enige man die tegen haar opgewassen was. ‘Sorry. Ik heb alleen het idee dat...’ Ze maakte haar zin niet af, wist niet precies hoe ze het moest zeggen.

Hij hield zijn hoofd scheef. ‘Dat wat?’

‘Dat sinds we weten dat ik die expo ga doen in Parijs jij een beetje vreemd doet. Ik kan er mijn vinger niet op leggen. Ben je boos op me?’

Hij deinsde terug. ‘Nee natuurlijk niet. Je moet je eigen weg gaan. Ik was alleen lichtelijk verbaasd dat uitgerekend ik er als laatste achter moest komen.’

Dat Taylor het zweempje bitterheid in zijn toon herkende kwam doordat zij sinds de middelbare school naar elke nuance van zijn zachte stemgeluid had geluisterd. Ze voelde spijt. Hij had gelijk. Toen ze haar besluit had genomen, had ze het aan haar familie verteld en aan Gabe – haar collega en nu Bella’s vriend – maar niet aan Pierce. Verdomme, ze had een paar keer op het punt gestaan, maar elke keer als ze erover wilde beginnen, kromp haar maag samen en bedacht ze een smoesje om het uit te stellen. ‘Ik heb mijn excuses er al voor aangeboden. Je moet het niet persoonlijk opvatten.’

Pierce trok een wenkbrauw op. ‘Het wás persoonlijk. Ik

moest van mijn vrienden horen dat jij weggaat, ik voelde me dom. Doe niet net alsof het niks voorstelde.'

Deze keer boog zij haar hoofd. Wat ze zei kwam recht uit haar hart. 'Je hebt gelijk. Ik flipte. Het was makkelijker om het aan alle anderen te vertellen omdat ik dan net kon doen alsof het niet echt gebeurde.' Ze rechte haar schouders en keek hem strak aan. 'Het spijt me echt, Pierce. Jij bent altijd mijn soulmate geweest. Ik dacht, als jij het eenmaal wist, dan moest ik dealen met de werkelijkheid, met het feit dat ik een aantal schilderijen moet maken die door anderen beoordeeld worden. Toen werd ik bang.'

Hij liet een zucht ontsnappen en de norske trek om zijn mond ontspande. Hij raakte haar wang aan. Ergens wist hij dat een aanraking haar kwetsbaarheid, die ze zo wanhopig probeerde te verhullen, zou doen afnemen. Dat was nog een reden waarom hij zo belangrijk voor haar was. Hij voelde heel precies aan hoe hij met haar stemmingen moest omgaan en accepteerde haar zoals ze was, onvoorwaardelijk. 'Ik snap het. En ik vergeef je.'

'Dank je.'

'Hoe gaat het met schilderen? Hoeveel doeken moet je nog?'

'Te veel.' Ze at nog meer pretzels en proefde het zout. 'Ik heb nog acht weken voor drie schilderijen. Maar het ergste van alles is dat ik niet eens zeker weet of wat ik tot nu toe heb, goed genoeg is. Het is net of er iets aan ontbreekt.'

Hij snoof. 'Dat zeg jij altijd. De eerste paar die je me hebt laten zien waren geweldig. Wanneer mag ik de rest zien?'

Ze aarzelde. Dat ze eindelijk haar werk mocht laten zien aan een breder publiek was een droom, maar in werkelijk-